

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. Плевен, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Красимир М. Димитров

при участието на секретаря ПЕТЯ СП. КАРАКОПИЛЕВА
като разгледа докладваното от Красимир М. Димитров Административно
наказателно дело № 20214430202102 по описа за 2021 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН.

Постъпила е жалба от страна на ***, с ЕГН: ***** чрез адв.
В.М. от АК – гр. Плевен, със съдебен адрес – *** против наказателно
постановление № 21-0938-002766 от 20.09.2021 г. на *** Сектор “ПП” към ОД
на МВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 183, ал. 7 от
ЗДвП е наложил на ***, глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да
управлява МПС за срок от 1 месец за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от
ЗДвП.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се
явява, представлява се от процесуален представител адв. В.М. от АК – гр.
Плевен.

В открито съдебно заседание процесуалният представител на

жалбоподателя адв. В.М. от АК – гр. Плевен, поддържа жалбата. Застъпва, че описанието на нарушението в АУАН и НП не съответства на фактическата обстановка. Моли за отмяна на така издаденото наказателно постановление.

Ответната страна по жалбата ОД на МВР – Плевен, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му, и справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, допустима е, разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Атакуваното наказателно постановление № 21-0938-002766 от 20.09.2021 г. е издадено от *** Сектор “ТП” към ОД на МВР - Плевен въз основа на Акт за установяване на административно нарушение № 411532 от 15.07.2021 г., от който е видно, че:

На 15.07.2021 г. в 10:12 часа в гр. Плевен, кръстовище образувано от ул. „* и ул. „****“, с посока на движение към площад „***, като водач и управляващ собствения си лек автомобил „****“, с регистрационен номер ***, извършва следното:**

1.Навлизайки в горепосоченото кръстовище не съобразява поведението си с пътен знак ЖЗ /Предварителен указател за отклоняване на движението/, преминава през горепосоченото кръстовище и навлиза след пътен знак В2 /Забранено влизането на ППС в двете посоки/ поставен на стойка /парапет/, с който е въведена временна организация на движението със Заповед № РД-12-163 от 13.05.2021 г. на Община – Плевен, с която е въведена временна забрана за движение по ул. „**“.**

Водачът заявява, че знаците са поставени неправилно и са разхвърляни.

-нарушил е чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят в графа възражения е посочил, че има такива, като впоследствие не се е възползвал от законното си право и не е депозирал допълнителни писмени възражения в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени всички изисквания, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията.

В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административно наказателното производство против него.

Съгласно чл.37, ал.1 ЗАНН, актове за установяване на административни нарушения могат да съставят длъжностните лица посочени изрично в съответните нормативни актове или определените от ръководителите на ведомства, организации и др., на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове.

Според чл. 189, ал. 1 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по този закон се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в същия.

Кои са тези служби се определя от Министъра на вътрешните работи съгласно чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и това са служителите на “Пътна полиция” на Сектор КАТ към съответните Областни дирекции “Полиция”, съответно подведомствените им Районни полицейски управления.

Тези служители са оправомощени по закон - чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 52, ал. 1, т. 15 от ЗМВР да осъществяват контрол по безопасността на движението по пътищата, техническата изправност на МПС и др.

В случая АУАН е съставен от полицейския служител *** и в същия е отразил, че заема длъжността младши автоконтрольор към Сектор “ПП” – Плевен, т.е. той е длъжностно лице от съответната служба за контрол при посоченото полицейско управление по смисъла на ЗДвП и в този смисъл

съдът счита, че се явява компетентно според чл. 37, б. “а” от ЗАНН длъжностно лице.

Съдът не споделя направените с жалбата от жалбоподателя възражения и такива направени в о.с.з., че последният не е извършил нарушението по чл. 6, ал. 1 от ЗДвП, тъй като така депозираните твърдения противоречат на събраните по делото писмени доказателства и показанията на актосъставителят и свидетеля по акта дадени непосредствено и устно в съдебно заседание.

Съдът счита, че фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и частично от показанията на разпитаната в о.с.з. свидетелка ***.

Съдът кредитира показанията на свидетелите *** и *** относно обстоятелствата, свързани с установяване на нарушението и на обстоятелствата, изложени в АУАН-а и тези, свързани с неговото съставяне, като еднопосочни с останалия събран доказателствен материал.

Последният посочен свидетел Х. е участвал пряко в разигралите се събития и има преки и непосредствени впечатления относно обстоятелствата, свързани с изводите налице ли е било управление на моторно превозно средство и конкретно на това, че водачът сам е спрял, както и относно самоличността на водача на превозното средство, пряко касаещи въпросите за наличие на деяние и на авторството.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение актосъставителят е описал правилно нарушението по чл.6, т.1 от ЗДвП, тъй като съгласно тази разпоредба водачът е длъжен да съобразява поведението си със светлинните сигнали и знаци.

Жалбоподателят не е сторила това, а е навлязъл в кръстовището образувано от ул. „***“ и ул. „***“, като не е съобразил поведението си с пътен знак ЖЗ – предварителен указател за отклоняване на движението и преминава през горепосоченото кръстовище и навлиза след пътен знак В2 – забранено влизането на ППС в двете посоки, , с който е въведена временна организация на движението със Заповед № РД-12-163 от 13.05.2021 г. на Община – Плевен, с която е въведена временна забрана за движение по улица

„***“.

Съдът кредитира показанията на двамата служители на реда изцяло, тъй като същите са последователни, безпротиворечиви, взаимно допълващи се и кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

Свидетелите Ц.Х. и Д.Х. са упражнявали контрол на пътното движение на мястото на нарушението, подробно описано в АУАН-а и НП-то, при което са констатира ли, че въпросният жалбоподател е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В хода на съдебното следствие беше допусната до разпит в качеството на свидетел *** по искане на адв. М..

В показанията си тази свидетелка заявява, че с жалбоподателя същия ден са ходили на бензиностанция „***“ да заредят гориво.

След като са заредили управляваните от тях МПС-та, същата е тръгнала след управлявания от жалбоподателя автомобил. Жалбоподателят е завил надясно, а тя е продължила в посока бул. „***“.

На изрично зададен въпрос от страна на адв. М., дали е забелязала някакви пътни знаци, същата категорично зави – „Да, видяхме. Знакът беше „Пътят в ремонт.“

Съдът не дава вярна в показанията на свидетелката ***, в частта относно обстоятелството, че не са се виждали други пътни знаци, тъй като счита, че този свидетел не е очевидец на нарушението, тъй като според нейните показания тя се е отклонила от пътя на жалбоподателя и е продължила в посока бул. „***“.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и писмените и гласни доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло.

От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквата насока са и показанията на актосъставителя, които са еднопосочни и безпротиворечиви, които съда кредитира изцяло.

Фактическата обстановка, като цяло на практика не се оспорва и от жалбоподателя, който не отрича, че на въпросната дата е управлявал МПС-то, нито, че не се е съобразил с поставения забранителен знак „В2”, а е навлязъл след него.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното:

Наказателното постановление е издадено от оправомощено за това лице, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, а именно – *** – *** Сектор „Пътна Полиция” към ОДМВР-гр.Плевен.

АУАН-а е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – младши автоконтрольор, който безспорно е длъжностно лице на службите за контрол, предвидени в ЗДвП и който по силата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП е компетентен да съставя АУАН за нарушения по този закон.

Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН.

Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми.

В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, т. 1 ЗДвП участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение с пътните знаци.

От своя страна разпоредбата на чл. 47, ал.3 и чл. 49, ал. 1 от ППЗДвП – предписват, че с пътен знак В2 се въвежда забрана за влизането на ППС в двете посоки, като същият се поставя непосредствено пред местата

или участъците от пътя, за които се отнася тази забрана.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 3 ЗП - собствениците или администрацията, управляващи пътищата, могат да въвеждат временни забрани за обществено ползване на отделни пътища или участъци от тях при извършване на ремонтни работи.

В конкретния случай няма спор, че във връзка с извършването на ремонт на ул. „*“ е била въведена временна организация на движението част, от която е била въвеждането на забрана за влизане, която забрана е била въведена, чрез поставяне на забранителен знак „В2”.**

Организацията е била въведена със Заповед на Община Плевен – т.е., от надлежната администрация, управляваща пътя, която е компетентна да въведе временни ограничения в движението.

Въпросната Заповед коректно е цитирана в НП-то.

Съдът счита, че в конкретния случай описанието на извършеното нарушение в АУАН и НП е достатъчно ясно. И в двата документа е посочено, че „ ... *по ул. „***“ и ул. „***“, с посока на движение към площад „***“, като водач и управляващ...., като нарушава пътен знак „В-2”....*”.

Казано по друг начин, минавайки след ограничението на знака, нарушителят вече е нарушил забраната и е осъществил административно нарушение.

Без значение е дали след знака той ще продължи с движението си напред, наляво или надясно, или дори ще спре. Фактът, че е преминал след линията на знака е достатъчно за реализиране на отговорността му.

Съдът счита, че описанието дадено в АУАН-а и НП-то не противоречи на установените факти и не води до нарушаване на правата на жалбоподателя да разбере в какво точно се обвинява.

Същият не възразява срещу това, че не се е съобразил с въведената забрана и е навлязъл след забранителен знак, тъй като същият е заявил на полицейските служители, че „...**знаците са поставени неправилно и са разхвърляни**“, поради което и при доказано извършено нарушение, правилно АНО е ангажирал отговорността му.

На последно място съдът счита, че правилно АНО е подвел нарушението под санкционната разпоредба на чл. 183, ал.7 ЗДвП, а не по тази на чл. 183, ал.3, т. 5 ЗДвП.

Разликата между двете разпоредби се съсредоточава около това, че ал. 3, т. 5 въвежда общият състав на нарушение, изразяващо се в навлизане след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство.

Разпоредбата на ал.7 от своя страна се явява специална и въвежда допълнителен обективен признак – навлизането след забраняващия знак да е извършено **при въведена временна забрана за движение**.

Очевидно законодателят е счел, че навлизането след забранителен знак, ако същият е поставен за въвеждане на **временна** забрана е по-обществено опасно, отколкото, ако знакът въвежда постоянна забрана, поради което и е предвидил различни наказания за нарушението, в зависимост от това дали забраната е временна или не. Доколкото в случая няма спор, че забраната е с временен характер, то и правилно АНО е приложил именно разпоредбата на чл. 183, ал.7 ЗДвП.

Наложеният на жалбоподателя наказанието – „Глоба” в размер на 300 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец са съобразно предвиденото в разпоредбата на чл. 183, ал. 7 от ЗДвП, като същите са с точно определен размер, поради което и е невъзможно допълнителното им намаляване от страна на съда.

Съдът намира, че в случая е неприложим институтът на "маловажен случай" по смисъла на чл. 28, ал.1, б."а" от ЗАНН.

Съгласно ТР №1/2007г. на ВКС преценката на административно-наказващия орган за маловажност на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол.

От установените по делото обстоятелства не може да се направи изводът, че нарушението попада в категорията на маловажните нарушения.

Съгласно чл. 28 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Относно понятието маловажен случай, приложима е легалната

дефиниция съгласно чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс – "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

От данните по делото не може да се направи изводът, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност от другите нарушения от съответния вид.

Същото е формално, като настъпването на вреди не е елемент от състава му, поради което и само липсата на такива не може да обоснове приложението на чл. 28 ЗАНН.

Видно от Справката за водач (от л. 13 до л. 15) до датата на процесното деяние водачът е бил санкциониран с 21 броя влезли в сила НП и 9 броя влезли в сила фиша – т.е. това не е негово първо нарушаване на правилата за движение, а той е системен рецидивист на пътя.

С оглед всичко посочено по-горе, съдът намира, че издаденото наказателно постановление е правилно и законосъобразно, а наложената санкция – справедлива, поради което и жалбата срещу него следва да се остави без уважение, а наказателното постановление да се потвърди.

Водим от горното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-0938-002766 от 20.09.2021 г. на *** Сектор "ПП" към ОД на МВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 183, ал. 7 от ЗДвП е наложил на ***, с ЕГН: *****, със съдебен адрес – ***, глоба в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за извършено нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до

страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____